

רשע היה אומר ימשבח עצמו
בדרכ נספר, והתעה ברבריו.
שלפי מי שהיה שומע, חשב
שהתעה על כל נביי העולם,
שפתותם (במדבר ט) טמע אמרי אל
וידע דעת עליון. מי האיש בועלם
שהיה שומע מפיו דברים אלו
שלא חשב שאין בועלם נביא
נאמן כמותו?!

נאמת היה, וכך היה. נאם טמע
אמרי אל, כך היה. וידע דעת
עליזון, כך היה. ואותו רשות היה
אומר על מעלות שנדבק בהם,
שמע אמרי אל. דבר שהו
במעלה עליונה.

וכך אמר, שמע אמרי אל. לא
כתוב האל, שהרי (תהלים יח) האל
פמים דרכו. אבל סתם אל, אל
אחר הו. (שמות ל) כי לא
תשתחוהلال אחר אמר. שמע אמרי
אל - דבר קטן הו, ודומה למי
שלא יודע שהוא גדול ועליזון.
שמע אמרי אל - אותו שנקרא
אל אחר, שפתות כי לא תשתחוה
לאל אחר.

ידע דעת עליון, על כל דרגות
הטמאה, אותם שמנגנים אנטה
הים וסערה. ארבעים חסר אחד
הם. ואותו רב חובל שבלם
מנגנים על ידו, הוא עליזון על
כלם. בזיה היה נדבק אותו רשות,
ואמר שהיה יודע דעת עליון,
דרגה שהויא עליזון על כל מונהיין
הסתינה. מי שומע זה שלא יבהל
ברעתו ויאמר שאין במו
בועלם? אלא אוטו רשות משבח
את עצמו בדרך נספר ואמר דברי
נאמת, ונגב דעת בני הועלם.

אשר מתחזה שדי יתחזה, מאן דשמע דא, חשב
ששומע את זה קשב שהיה רואה
מה שלא ראה אחר בעולם. מתחזה
שדי - זה ענף אחד מאותם ענפים
שהיו יוצאים משדי, ולמה?
ענפים שבו, ומראת שני נביים,

גרמיה בארכ סטים, ואסתלק במלוי,قبال מאן
דיהוה שמע, חשיב דאסטלק על כל נביי
עלמא, דכתיב שומע אמרי אל וידע (דף קצ"ז
עדת עליון. מאן גבר בעלים, דיהוה שמע
משמעות מהילין אליו, שלא חשב דלית בעלים
نبيיה מהימנא בגיניה.

ויקשوت היה, והכי היה. נאם שומע אמרי אל,
הכי היה. וידע דעת עליון הכי היה.
וההוא רשות היה אמר על דרגין דאתדק בהו,
שומע אמרי אל, מהה דאייהו בסליקו עלאה.
יהבי אמר, שומע אמרי אל, האל לא כתיב,
דהא (טהילים יח) האל תמים דרכו. אבל סתם
אל, אל אחר אייה. (שמות לד) כי לא תשתחוה
לאל אחר שומע אמרי אל, מהה צעריא אייה.
וזמי למאן שלא ידע, דאייהו רב וועלאה. שומע
אמרי אל, ההוא דאקרי אל אחר, דכתיב כי
לא תשתחוה לאל אחר.

ידע דעת עליון, על כל דרגין דמסאנו, איןון
דמנגגי ארבעה דימא וסערא. ארבעין
חסר חד איןון. וההוא רב החובל, בקהל
מתנגן על יdoi, אייה עליזון על בלהו. ברא
היה מתדק ההוא רשות, ואמר דיהוה ידע דעת
עליזון, ברא דאייה פליזון על בלהו מנגגי
ארבעה. מאן שמע הכי שלא אהבהיל בדעתיה,
רשות משבח גרמיה בארכ סטים ואמר ملي
קשוט, וגניב דעתה דבנוי עלים.

אשר מתחזה שדי יתחזה, מאן דשמע דא, חשב
דיהוה חמיה מה שלא חמיה אחרא בעלים.
מתחזה שדי, דא ענפה חדא, מאינו ענפין
דיהו נפקין משדי. ולמה. דבחכם חדא,
אחי זילת, לך כל שי' דשי, לך כל תלת ענפין
שבחכם זו נראים שלשה בנגד שי' של שדי, בנגד שלשה